

Algemeen ambtsbericht Libanon/homoseksualiteit

augustus 2002

Ministerie van Buitenlandse Zaken
Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken
Afdeling Asiel- en Migratiezaken

Den Haag

7 augustus 2002

	Inhoudsopgave	<i>Pagina</i>
1	Inleiding	3
2	Maatschappelijke aspecten	3
2.1	Maatschappelijke positie	3
2.2	Vervolging door derden	4
3	Juridische aspecten	4
3.1	Wetgeving	4
3.2	Vervolgingsbeleid	5
3.3	Bescherming door de autoriteiten	6
4	Samenvatting	6

1 Inleiding

Dit rapport bevat informatie over de positie van homoseksuelen in Libanon. In hoofdstuk 2 wordt ingegaan op maatschappelijke aspecten van homoseksualiteit, terwijl in hoofdstuk 3 juridische aspecten aan de orde komen. Hoofdstuk 4 bevat een samenvatting. Bij de opstelling van dit rapport is gebruik gemaakt van informatie afkomstig van de Nederlandse ambassade in Beiroet, die beschikt over een uitgebreid netwerk van contacten.

2 Maatschappelijke aspecten

2.1 Maatschappelijke positie

In de Libanese samenleving rust een taboe op homoseksualiteit, zowel onder de christelijke als onder de islamitische gemeenschappen. In de religieuze gemeenschappen is het onderwerp homoseksualiteit niet in positieve zin bespreekbaar. Toch kent Beiroet een bloeiende homo-subcultuur met verschillende bars, dancings en badhuizen die bekend staan als homo-ontmoetingsplaatsen en -uitgaansgelegenheden. Buiten deze gelegenheden moeten homoseksuelen zeer subtiel te werk gaan.

Het is mogelijk om in de eigen leefomgeving uiting te geven aan de homoseksuele geaardheid mits men de nodige discretie in acht neemt. homoseksuelen houden in de praktijk echter hun geaardheid vaak voor familieleden, burens of collega's op het werk verborgen uit angst te worden verstoten. Als de familie wel op de hoogte is, zal de familie er alles aan doen de homoseksualiteit van dit familielid verborgen te houden. Het kan niet bij voorbaat worden uitgesloten dat een traditionele familie de schande van homoseksualiteit voor de familie zo groot vindt dat men het eigen familielid doodt om de eer van de familie te redden. Er zijn evenwel geen gevallen bekend waaruit blijkt dat een familie daadwerkelijk ooit tot een dergelijke handeling is overgegaan. Het is overigens twijfelachtig of homoseksuelen zich in steden en/of stedelijke gebieden aan eventueel geweld van de zijde van de familie kunnen onttrekken. In Libanon is men voor het vinden van werk en/of huisvesting veelal afhankelijk van de eigen geloofsgemeenschap, waardoor men vroeg of laat traceerbaar blijft voor de eigen familie.

2.2 Vervolging door derden

Er zijn enkele gevallen bekend van ontslag van homoseksuelen op grond van hun geaardheid. Het komt voor dat homoseksuelen worden weggejaagd van openbare gelegenheden, zoals koffiehuisen, waar zij zich ophouden en groeperen. Incidenteel komt geweld of aanranding tegen homoseksuelen voor.

Homoseksuelen kunnen hun geaardheid niet bekendmaken als zij zich in het openbare leven willen profileren. Personen van wie de homoseksualiteit reeds bekend is, zijn zeer terughoudend om openbare activiteiten te ontplooiën, in de wetenschap dat hun homoseksualiteit publiekelijk tegen hen zal worden gebruikt.

Hoewel het voordoen van een enkel incidenteel geval niet geheel kan worden uitgesloten, kan in het algemeen worden gesteld dat er geen vervolging van homoseksuelen plaatsvindt door bepaalde (religieuze) groeperingen. Er zijn bij de Libanese advocatuur en mensenrechtenorganisaties geen gevallen bekend van vervolging van homoseksuelen door bepaalde (religieuze) groeperingen. Ook uit de media zijn terzake geen andersluidende berichten bekend.

3 Juridische aspecten

3.1 Wetgeving

In Libanon is homoseksualiteit als zodanig niet strafbaar gesteld in het Wetboek van Strafrecht. Homoseksuele gedragingen kunnen echter wel worden vervolgd op grond van artikel 534 van het Libanese Wetboek van Strafrecht¹. In dit artikel wordt 'tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap' strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van ten hoogste één jaar. Onder het sinds een jaar van kracht zijnde nieuwe Libanese strafvorderingsregiem worden gevangenisstraffen tot één jaar thans niet meer tenuitvoergelegd, maar omgezet in voorwaardelijke straffen. 'Tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap' heeft een religieuze achtergrond en is niet speciaal tegen homoseksualiteit gericht, maar tegen iedere 'tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap'. Zo kan onder dit delict ook de buitenhuwelijkse gemeenschap tussen een man en een vrouw worden vervolgd als deze 'tegennatuurlijk' wordt bevonden. Maatgevend is vooral of de 'buitenwereld' aanstoot neemt aan de gedragingen.

---

¹ De Franse tekst van dit artikel luidt: 'Toute conjonction charnelle contre l'ordre de la nature sera punie de l'emprisonnement jusqu'à une année.'

3.2 Vervolgingsbeleid

In Libanon is geen sprake van actieve vervolging door de autoriteiten van homoseksuelen. Wel staan van tijd tot tijd bekende homo-ontmoetingsplekken en uitgaansgelegenheden in de bijzondere aandacht van de politie, al dan niet naar aanleiding van klachten van omwonenden. Hierdoor blijft ten aanzien van die plaatsen altijd het risico bestaan dat de aldaar aanwezige personen door de politie bij willekeurige invallen worden meegenomen. In minstens één geval zou er sprake zijn van uitlokking door een under-cover-agent. Ook lopen homoseksuelen het risico voor korte tijd gedetineerd te worden in een politiecel als zij zich in het openbaar, buiten die uitgaansgelegenheden en ontmoetingsplekken, als homo-sueel gedragen.

Homoseksuelen kunnen het slachtoffer worden van afpersing, door derden en/of door de politie. De politie houdt een lijst bij met namen van homoseksuelen. Hoewel deze lijst niet openbaar is, wordt het enkele bestaan van een dergelijke lijst door homoseksuelen als bedreigend ervaren.

De autoriteiten treden in twee situaties op tegen homoseksuelen, te weten:

- Indien er samenloop is met andere strafbare feiten, zoals bijvoorbeeld prostitutie, seksuele gemeenschap met een minderjarige, of drugshandel. Bij samenloop met andere strafbare feiten kan het hebben van 'tegennatuurlijke vleeselijke gemeenschap' als zelfstandig delict in de vervolging worden betrokken. Bij aanhouding zonder heterdaad, maar bij het bestaan van serieuze verdenking, zal een medisch (anaal) onderzoek door artsen in dienst van de overheid afgedwongen kunnen worden. Zo'n onderzoek vindt niet plaats als er sprake is van een bekentenis of van betrapting op heterdaad. De extra strafmaat die kan worden opgelegd, blijft beperkt tot een gevangenisstraf van enkele maanden.
- In het geval derden met bewijs onderbouwd klagen over schending van de openbare orde wordt ook tot aanhouding overgegaan. In het geval van aanhouding op grond van klachten van derden, zonder samenloop met andere strafbare feiten, worden de betrokkenen na voorgeleiding aan de Officier van Justitie onder voorwaarden heengezonden. Deze voorwaarden komen er meestal op neer dat betrokkenen geen aanleiding meer mogen geven tot klachten van derden. Ook recidive leidt in vrijwel geen geval tot strafrechtelijke vervolging.

De Libanese autoriteiten verrichtten in 2000 een huiszoeking op het kantoor van een Libanees internet-bedrijf, dat ervan werd verdacht een website met de naam 'GayLebanon.com' te hebben opgezet. Er werd geen bewijs aangetroffen. Deze kwestie kreeg uiteindelijk veel aandacht vanwege de aanhouding van de directeur van het internet-bedrijf en een mensenrechtenactivist, nadat zij kritiek hadden

geuit op het optreden van de politie bij de huiszoeking. Zij werden in eerste aanleg door de militaire rechtbank wegens smaad veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden, welke straf werd omgezet in een lage geldboete. De mensenrechtenactivist die in hoger beroep ging, werd later vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs.

Dit optreden van de autoriteiten wordt door mensenrechtenactivisten vooral gezien als een handeling tegen de vrijheid van meningsuiting in het algemeen. Achteraf kan worden geconcludeerd dat de Libanese autoriteiten het ogenschijnlijk opportuun achtten om een mensenrechtenorganisatie in diskrediet te brengen door deze organisatie in verband te brengen met een niet-bestaand homo-netwerk.

Er zijn geen aanwijzingen dat er sindsdien een wijziging is gekomen in het beleid van de autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen.

3.3 Bescherming door de autoriteiten

Of homoseksuelen zich voor bescherming tot de politie zullen wenden, lijkt in eerste instantie niet erg voor de hand te liggen. Zo is het vertrouwen bij homoseksuelen in de politie in het algemeen niet erg groot. Ook bestaat er een zekere schroom om daadwerkelijk aangifte te doen, omdat daarmee de kans om zelf slachtoffer van afpersing te worden wordt vergroot. Of de politie desgevraagd bescherming zal verlenen, is ook vaak afhankelijk van de achtergrond en eventuele (politieke) invloed van (de familie van) zowel de belager als de belaagde.

4 Samenvatting

Hoewel er in Libanon een formeel taboe rust op homoseksualiteit, is het in het algemeen wel mogelijk om in dat land in de privé-sfeer uiting te geven aan de homoseksuele geaardheid, mits men de nodige discretie betracht. Er zijn in Libanon bepaalde uitgaansgelegenheden en ontmoetingsplekken voor homoseksuelen.

In Libanon bestaat geen wetgeving op grond waarvan homoseksualiteit als zodanig wordt verboden. Van actieve vervolging van homoseksuelen door de autoriteiten is geen sprake. Wel kunnen de autoriteiten tegen homoseksuelen optreden indien er samenloop is met andere strafbare feiten of in geval van klachten van derden over schending van de openbare orde.

Er zijn geen gevallen bekend van vervolging van homoseksuelen door bepaalde religieuze groeperingen. Beschermend optreden van de zijde van de politie is niet vanzelfsprekend.

